

Sag nr. 010161-0861

Hans Kristian Pedersen mod Skatteankenævnet

Mundtligt indlæg

De 3 anbringender for retten

- 1: Ser ikke tingene i sammenhæng
- 2: Nye kriterier for anvendelse af virksomhedsordningen
- 3: Lovens formål

Hvad retten i virkeligheden lægger vægt på

En rimelighedsbetragtning/
Retssikkerhedsprincippet

Sagen handler om moral

Skatteankenævnets valgmuligheder

- a: Bevise, at det administrative klagesystem virker
- b: Understrege myndighedernes mangel på moral

Få navnene på dem, der er ansvarlig for Kommunens afgørelse.

Få navnene på dem, der er ansvarlig for Skatteankenævnets afgørelse.

Indlæg:

Vi står på tærsklen til en ny retssag.

Hvis Skatteankenævnet fastholder sit forslag til afgørelse, tvinger det mig til at anlægge sag, og i lighed med de foregående sager mod myndighederne er jeg heller ikke i tvivl om, at jeg vil vinde denne gang.

For retten vil jeg fremlægge 3 anbringender, som retten - i modsætning til Skatteankenævnet - lægger vægt på:

Anbringende 1)

Skatteankenævnet har valgt ikke at se tingene i sammenhæng.

Det går ikke i retten.

I en retssag kan myndighederne ikke bare lukke øjnene for sammenhængen mellem de beløb, virksomheden af domstolene blev dømt til at betale i år 2000 og 2001, og de aktiviteter, virksomheden havde i 1987 og derefter.

Myndighederne skal overbevise retten om, at det er forkert at tillade virksomheden at overføre overskud i 1997 og 1998 til efterfølgende år med henblik på at imødekomme virksomhedens nederlag til videobranchen ved domstolene.

Det indebærer eksempelvis, at retten skal underkende Vestre Landsrets beslutning om at tillade virksomhedens ankestævning i år 2000.

Det vil næppe ske.

Anbringende 2)

Skatteankenævnet indfører kriterier, som ikke følger af loven eller af retspraksis, for anvendelse af virksomhedsordningen.

Skatteankenævnet er ikke tilfreds med, at virksomheden eksisterer og har indtægter. Det forlanger tillige, at indtægterne skal være fremkommet af ganske bestemte aktiviteter på ganske bestemte tidspunkter.

Det stiller krav om karakteren af indkomsten og stiller supplerende krav om "*indkomst i virksomhedsskattelovens forstand*".

Jeg var mildest talt overrasket, da denne sag begyndte at udvikle sig til en sag, for jeg har aldrig været tvivl om virksomhedens eksistens i netop de år, hvor jeg brugte ekstraordinært mange kræfter på at løse virksomhedens problemer med den danske videobranche og skattemyndighederne.

Men jeg bad min revisor om at definere, hvornår en aktiv virksomhed er "igangværende".

"*Det er den, når den har indtægter og udgifter*", var det umiddelbare svar.

Diverse definitioner på internettet *bekræfter* den definition. Intet i retspraksis eller i loven eller på Told&Skats egen hjemmeside *afkræfter* den definition.

Jeg har - jfr. de tidligere retssager - oplevet, at de administrative myndigheder i deres uindskrænkede magt og arrogance har set bort fra både sund fornuft og faktiske omstændigheder - og netop derfor har jeg måttet gennemføre et antal retssager. I alle tilfælde har myndighederne tabt retssagerne, og de vil også tabe denne retssag.

Lige nu har I magt til i bedste Ludvig Holberg-stil at sige:

“Nu lukker vi øjnene.”

“Ergo kan vi ikke se dig.”

“Ergo eksisterer du ikke.”

“Ergo kan du ikke anvende virksomhedsordningen.”

Men der skal mere til at overbevise en domstol.

Anbringende 3)

Mit tredje anbringende er lovens formål - altid et stærkt argument i en retssag. Hvad er formålet med virksomhedsordningen, og hvilket synspunkt er bedst i overensstemmelse med det, Folketinget ville opnå med loven?

De faktiske omstændigheder er følgende:

I 10 år fra 1994-2003 har jeg tjent 2.493.870 kr. brutto

Det er i gennemsnit 20.782,25 kr. pr. måned.

Jeg har typisk arbejdet 60-70 timer om ugen og holdt 2 ugers ferie om året.

Med 65 arbejdstimer ugentligt giver det en gennemsnitstimeløn på 68,25 kr.

Har det været lovgivers hensigt at beskatte den indkomst med højeste trækprocent? - Absolut NEJ!

Er det rimeligt at beskatte den indkomst med højeste trækprocent?

Absolut NEJ!

Jeg har været tilmeldt virksomhedsordningen siden indførelsen i 1987, men der gik 10 år, før jeg anvendte den første gang. I alt har jeg anvendt den 2 gange:

1)

Første gang var efter mange års retssager mod Foreningen af danske Videogram-distributører. Virksomheden havde oparbejdet en latent udgift i form af erstatning for udlejning foretaget i årene 1987-1992 og sagsomkostninger i en sag, der havde kørt siden 1992. Ingen af disse udgifter var endnu realiseret, men det ville de blive, når der faldt dom.

Almindelig ansvarlighed og forudseenhed førte til, at jeg i 1997 og 1998 overførte en del af overskuddet til dækning af det tab, der ville blive realiseret, når der faldt dom - hvis jeg (som det så ud til) tabte sagen.

Skatteankenævnets holdning er, at virksomhedsordningen ikke må anvendes. Skatteankenævnet vil ikke tillade, at de opsparede overskud modregnes i efterfølgende tab. Overskuddet skal derimod beskattes i år 2000, hvor Skatteankenævnet har samlet hovedparten af virksomhedens indkomst igennem årene til den højest mulige beskatning.

Tab i forbindelse med retssagernes afslutning betragter Skatteankenævnet derimod som en privat udgift. Det tab skal betales af den private indkomst - hvad der måtte være tilbage efter den voldsomme beskatning.

Skatteankenævnets holdning er, at jeg anvendte virksomhedsordningen forkert, da jeg overførte et overskud til dækning af et efterfølgende tab.

2)

Anden gang, jeg anvendte virksomhedsordningen, var i forlængelse af, at skattemyndighederne i en årrække ulovligt havde forhindret virksomheden i at erhverve en indkomst på normal vis.

Efter en langvarig retssag blev virksomheden tilkendt en erstatning for flere års tab.

Det siger sig selv, at jeg var uden skyld i, at jeg ikke kunne tjene penge i årene 1994-1996, men måtte vente helt til 2000 for at få det hele udbetalt på én gang.

Skatteankenævnets holdning er, at virksomhedsordningen heller ikke må anvendes til at fordele den udbetalte erstatning. Den skal beskattes samlet.

Min påstand:

Det er lovgivers hensigt med virksomhedsordningen, at selvstændigt erhvervsdrivende skal beskattes rimeligt, og at den progressive beskatning forhindrer dette, *medmindre* de selvstændige får mulighed for at fordele deres indkomst over flere år i betragtning af, at de har varierende indkomst.

Min påstand er, at virksomhedsordningen ideelt set burde sikre, at beskatningsgrundlaget hvert år kom til at ligge i omegnen af 250.000 kr pr. år.

Skatteankenævnets påstand:

Hans Kristian Pedersen må ikke anvende virksomhedsordningen i nogen af de to situationer. Det medfører, at halvdelen af hans gennemsnitlige månedlige indkomst på knap 21.000 kr beskattes med den højeste beskatningsprocent på 61,8.

Som straf for, at han uberettiget har anvendt virksomhedsordningen idømmes han derudover 20 måneders ubetinget samfundstjeneste.

De 20 måneders samfundstjeneste er en omregning af strafrenterne på 86.000 kr. Med beskatningsprocenten på 61,8 og min gennemsnitlige timeløn svarer det til 3298 arbejdstimer, som staten konfiskerer indkomsten af.

Med en 37 timers arbejdsuge bliver det til 89 uger - eller 20,5 måneder.

Hvad Retten i virkeligheden lægger vægt på.

De tre anbringender er de formelle anbringender.

I virkeligheden lægger retten stor vægt på en almindelig rimelighedsbetragtning. Som Nordjyske Stiftstidende skrev om sagen i lederen den 2. august 2004:

“For er der noget, det danske skattesystem er nødt til at bygge på, så er det en udtalt grad af retfærdighed.”

Skatteankenævnet har ikke kommenteret retssikkerhedsprincippet overhovedet. Det er heller ikke let, hvis det for alt i verden vil fastholde en forkert afgørelse - men sådan arbejder domstolene ikke.

Retssikkerhedsprincippet håndhæves faktisk af domstolene.

Domstolene ser på, om afgørelserne er rimelige og gennemskuelige.

Domstolen besvarer rent faktisk spørgsmålet:

Er det rimeligt at forlange af Hans Kristian Pedersen, at han på baggrund af lovens tekst og retspraksis i 1999 burde have forudset, at han ved at etablere et anpartsselskab ville miste retten til at anvende virksomhedsordningen på indkomst fra hans virksomhed?

Jeg havde selvfølgelig ikke oprettet anpartsselskabet, hvis jeg havde haft mistanke om, at det kunne føre til, at Kommunen ikke ville anerkende eksistensen af virksomheden - med de skattemæssige konsekvenser, det måtte få.

Jeg fortalte Bo Horsmark om mine oplevelser ved Vestre Landsret:

Da skattemyndighederne i 1997 forsøgte at tvangsinddrive tilbageholdt moms, blev kravet kategorisk afvist af Vestre Landsret. Uden betænkningstid blev myndighederne stillet overfor valget at give mig medhold eller at få en dom imod sig. De trak da sagen tilbage igen og undgik på den måde at få en dom imod sig.

Vestre Landsret sagde i begrundelsen: “Vi mener ikke, at det i den almindelige befolkning ville blive anset for rimeligt, hvis vi på dette grundlag går med til at tvangsinddrive eventuel skyldig moms.”

Bo Horsmark havde kun hån til overs for afgørelsen: “vi tager da ikke hensyn til, hvad der er rimeligt”, sagde han.

Men domstolen anvender en rimelighedsbetragtning, som er en aflægger af retssikkerhedsprincippet og det demokratiske grundlag.

Det svarer meget godt til statsministerens svada sidste år:

“Jeg siger bare helt generelt som en henstilling, at mennesker, der har et ansvar, og ikke mindst mennesker, der har et ansvar for store virksomheder, og som rager op i det danske samfund, bør tænke over, hvad der er ret og rimeligt.

Ordene var dengang myntet på virksomhederne, men de gælder naturligvis i samme omfang for de offentlige myndigheder.

For mig handler sagen om moral

Jeg har ikke lagt skjul på, at jeg er utilfreds med Aalborg Kommune.

Og jeg vil være lige så utilfreds med Skatteankenævnet, hvis det vælger at bakke Aalborg Kommune op.

Jeg frygter egentlig ikke skattekravet, for det vil ligne domstolene dårligt at hoppe med på den vogn, men jeg er fortørnet over den mangel på moral, der ligger bag afvisningen af at respektere min brug af virksomhedsordningen.

Punkt 1:

Det er klart, at jeg har anvendt virksomhedsordningen i fuld overensstemmelse med dens formål og for at løse helt konkrete problemer for virksomheden.

Punkt 2:

Det er klart, at det er urimeligt, at skattemyndighederne drager skattemæssig fordel af ulovligt at forhindre mig i at tjene penge på normal vis.

Punkt 3:

Det er klart, at det er i strid med virksomhedsordningens formål, at kommunen bruger virksomhedsordningen omvendt til at samle over halvdelen af 10 års indkomst til beskatning i samme år.

Ingen *forhindrer* Kommunen eller Skatteankenævnet i at tillade anvendelsen af virksomhedsordningen.

Så hvorfor ikke anerkende, at en virksomhed er igangværende, så længe den har indtægter og udgifter? I den konkrete situation er der ikke skyggen af skattetænkning bag anvendelsen af virksomhedsordningen.

Der kan kun være ét svar:

Aalborg Kommunes afgørelse har intet andet formål end at beskatte min indtægt højere - vel vidende, at det er urimeligt og uretfærdigt, og vel vidende, at den lige så godt kunne lade være.

Sagen handler om, at Kommunen har set en mulighed vil straffe mig økonomisk, alene fordi jeg forsøgte at handle ansvarligt og i en vanskelig situation gjorde en indsats for at bevare mine medarbejders arbejdspladser.

Jeg siger som statsministeren:

“Det er ikke kønt at se på - rent ud sagt - når nogle prøver at udnytte nogle regler ikke bare til det yderste, men til det aller-alleryderste.”

Det var Kommunens valg at gå til det alleryderste for at udnytte situationen. Den kunne lige så godt træffe en retfærdig beslutning.

Skatteankenævnets valg

Som sagt er jeg vant til, at de administrative klageinstanser er værdiløse.

I indtil videre tre forsøg har jeg ikke formået at få de administrative klageinstanser til at træffe den korrekte beslutning.

I de hidtidige tre sager har myndighederne bagefter tabt i retten.

Jeg er blevet advaret om, at jeg ikke skal regne med, at Skatteankenævnet vil tage sagen seriøst. På et intellektuelt niveau har jeg heller intet imod at vinde over myndighederne i retten igen, men jeg vil hellere bruge tiden mere fornuftigt.

Så jeg håber, at sagen standser her.

Skatteankenævnet står overfor følgende valg:

- eller
- a) Det kan bevise, at det administrative klagesystem virker.
 - b) Det kan understrege myndighedernes mangel på moral.

Tegneseriefiguren Edderkoppen har følgende slogan:

“Med stor magt følger et stort ansvar.”

Indtil nu har jeg følt, at de danske myndigheder arbejder efter et ganske andet slogan: **“Med stor magt følger stor arrogance”** - og det er jeg oprigtigt ked af.

Denne sag adskiller sig fra mine øvrige tvister med myndighederne på den måde, at der ikke er nogen tvivl om, hvad der er rimeligt og retfærdigt.

Der er heller ikke tvivl om, at Skatteankenævnet har magten til at træffe den rigtige beslutning. Spørgsmålet er kun, om det vil?

Vil det træffe en retfærdig beslutning, eller vil det følge forslaget og for enhver pris fastholde en forkert, urimelig og uretfærdig afgørelse?

Jeg har været i kontakt med både Statsministeren og Skatteudvalget, men de kan ikke gribe ind i en verserende sag.

Situationen er imidlertid en anden, når Skatteankenævnets afgørelse bliver underkendt ved en domstol.

Når det sker, kan jeg bruge sagen til at starte en debat om myndighedernes dårlige moral. Og det vil jeg gøre i håbet om at forbedre den offentlige service.

Mine konkrete mål vil da være at få Statsministeren til at give myndighederne en offentlig moralsk opsang og at opildne til borgerlig modstand.

Jeg kan ikke respektere Aalborg Kommunes afgørelse, og jeg kan ikke respektere Skatteankenævnet, hvis det bakker op om afgørelsen.

Og jeg forstår ikke, hvorfor myndighederne vælger opstille sig selv som borgernes modstander. Vi burde alle være på samme side.

**Skatteankenævnet har magten til at
forhindre en debat om moral - eller til at starte den.**